

Els Moors PJESME PREVRNUTOG KONJA

2016.

IMPRESUM

Goranovo proljeće

EDICIJA

Versopolis

UREDNIK

Marko Pogačar

LEKTURA / KOREKTURA

Ana Brnardić

SKUD "IVAN GORAN KOVAČIĆ"

Zagreb, Opatovina 11

e-mail: info@igk.hr

www.igk.hr

ZA NAKLADNIKA

Tihana Dragozet

OBLIKOVANJE KNJIGE

Bestias

TISAK

Studio Moderna, d.o.o., Zagreb

NAKLADA

1000 primjeraka

ISBN 978-953-6126-46-0

*CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000926416.*

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Els MOORS

PJESME PREVRNUTOG KONJA

S nizozemskog prevela Romana Perečinec

na putu kući
gdje me čeka mačka vlada sparina
pluća mi stenju pod težinom
popločanih podova a onda kamenih gromada

strijela koju sam strastveno dopustila
preduvjet za moju nesmanjenu
ekstazu ili kako ljeto svisoka
uklizava u mene

večera od mlakih
suncem ugrijanih cherry rajčica
sardina i tvrdih bijelih jaja
kojima si tupkam oči

noge kojima zdjelicu mlijeka
opkoračujem riječi široko
moj prst duboko

trčim za nečim na ulici: kocka leda od otisaka stopala
gljive okidaju iz tla poput pištolja
konobarica leži pokopana na krevetu kaže
da je uvijek loše spavati ili plakati od sreće

ali morat će se požuriti
jer svakoga trenutka
može ju nabosti veliki crnac
poštovanje za siromašne

leži mu u odjeći koju nose ništa ne pristaje
brodovi za lampedusu puni su
ali u većini je narod
danas želi vlastitim kretanjem potonuti
ostaviti zlato u izlogu da vječno hrđa

a mi šutimo ako bog to želi
oplođuje nebo
rastopljenim šećerom u prahu

krinke

nastavljam ih oblačiti i svlačiti
dok mi ruke od toga ne zaškripe

konj nije konj
on stoji u niskom startu
a ja ga tapšam po grivi

konjska griva čeka
dok je ne oslobodim ustima
mjesečeve mijene leže na mom tanjuru

vrteći se na panoramskom kotaču dok se mjesec i kotač
ne upregnu a ja u zrakopraznom prostoru
ne gurnem prema njegovim okruglim nosnicama

svoje čokoladno dupe konj za šećerom i sijenom počinje
tragati dvorcima od pijeska rasutom morskom vodom
pozadina prema kojoj oboje

galopiramo
užurbani zakotrljani usijani
uspjenjeni

stabla su pozivala na šetnju
svojim čvornatim deblima i širokim krošnjama
put je slijedio stabla
a ja sam slijedila put

ptice su posjedovale i nastanjivale
stabla imale su veliko ptičje tijelo koje
se neprestano obnavljalo

kada bi ptica pala ležala bi pogrbljenih leđa u pijesku
crnih okruglih očiju ukočenih krila
napola sklopljenih
napola u letu

sićušna usta što propuštaju svjetlo
otvorena
užasnuti

primila je svoj posljednji poljubac
na nebu pjeva na
mjesečini

ne smijem zaboraviti da imam stopala
i noge teške poput vreća soli

prihvaćam da sam stvorena
i dotičem se cijela sam
moruzgva

hladan vjetar dolazi preko
planina kiši već danima
i nema poboljšanja

na vidiku svi drže usne
stisnute u ledenoj šutnji
a kazaljka brojača
stalno očijuka s nulom

ako razgovaram onda samo još
s ubojicama i lopovima
koji se utabore
poput beduina u pustinji

moj usamljeni govor
čedan je poput vode
oceana prije nego
što je svijetu postao
odlagalište

anđele rasprostri mi novo tijelo
hranjeno razornim metkom u sljepoočnici
nošeno snijegom

šešir za isprepletanje olova i sunčevog svjetla po papiru
visokog tankog mladića
kojega primam za ruku

osupnuta rasklopit ću se
klop klop

kao što more prima nebo
i pretvara
u slane oblake
valove oluje

sutra

ja sam vrtlar s alibijem
i ljubičastim skijaškim odijelom
održavam teren
na kojem se udaraju lopte
a na njegovu rubu
tamo gdje padne loptica
uglavnom leži truplo

u staklenoj kućici prodajem sladoled
posjetiteljima
sve dok se ne pretvorim u stablo
koje pogodi munja
i oko sebi sakupi polje

ujutro hladnih stopala izlazim na ulicu
u ruci nosim narančastu plastičnu košaru
kojom unosim mlijeko

ne hodam po tankom ledu

kad raširim noge
pravim se da su krila

bijeli zečevi se ševe

bijeli zečevi se ševe
ševe se dok ne spravne krov
bez daljinskog upravljača
viči viči jutro je!
jutro je u ovoj mokroj zemlji
u ovoj zemlji od naborane nutele
na ovom mokrom iscrpljenom polju

ovdje stoje tri kamp-kućice s
narančastim zavjesama pramen magle
nastao niotkud odvlači oko u stranu

*

čudne se stvari događaju u ovoj kući
u kojoj zidovi kao da se ne žele
uspraviti – ne žele biti ravni –
u krevetu spavaju muškarci
vrata se uglavnom zatvaraju sama

*

pod tim svjetlom rampe tražim bijele zečeve
koji se ševe praznina je na nosilima
jedan dva tri marš hajdemo se zajedno
pomicati bez nepotrebnog škripanja kralježaka
položi obje ruke brižno oko ovog mozga
idemo kući
do bijelog zeca koji se ševi

*

stari bijeli zec nikada nije radio više
ševio je nakon čega je ševio nakon čega je dalje ševio
upravo to – ne pogledava uspaljeno prema crno-bijeloj
prugastoj ljetnoj haljini – stari bijeli zec slijepo je
naševio cijelo potomstvo

*

roda donosi dijete i pjeva
radosno stabla se vrte kroz travu
taj novi život zec je koji ševi
ševi ševi i ševi

*

bijeli zec ševi padoskokom
dok se ostrige otvaraju na crvenom krevetu
ovdje bih mogao biti gurnuti jezik u vatrenu
vodu ili preko cijele plohe njegovih
tabana pustiti da klizne čuvanje boljeg osjećaja

tijelo dok ne pristaje

*

bijeli zečevi koji se ševe stanuju
ispod hrđavih crkvenih zvonika blizu mjesta
„zabranjeno odlaganje smeća“ spajaju se i razdvajaju
najviše ondje gdje ih nitko ne naslućuje
stežu šape oko bijeloga mekog krzna

*

kada se jednog jutra probudim
zateknem se pored bijelih zečeva u travi
protegnuto polje još je golo – blijedo –
je jutro na prozoru

Els MOORS

LIEDEREN VAN EEN KAPSEIZEND PAARD

onderweg naar een huis
waar een kat op me wacht is het broeierig
mijn longen kreunen onder het gewicht van
tegels vloeren en dan weer rotsblokken

de pijn die ik hartstochtelijk heb toegelaten
de voorwaarde voor mijn niet-aflatende
extase of hoe de zomer hoog
bij me naar binnen glijdt

een avondmaal van lauwe
door de zon verwarmde kerstomaten
en sardienen harde witte eieren
waarmee ik me de ogen dep

benen waarmee ik over het schotelkje melk heen
kan zitten de woorden wijd
en mijn vinger diep

loop ik achter iets aan op straat: een ijsblok voetsporen
paddestoelen schieten als pistolen uit de grond
een serveerster ligt op bed begraven ze zegt
het is altijd slecht slapen of janken van geluk

maar zij zal zich moeten haasten
zij kan nu immers elk moment
worden gespiest door een grote zwarte man
respect voor de armen

het zit hem in de kleren die ze dragen niets past
de overzetboten richting lampedusa zitten vol
maar wat in de meerderheid is het volk
wil tegenwoordig al uit eigen beweging zinken
het goud voor eeuwig in de etalage laten roesten

dus wij zwijgen als god het wil
bezwangert hij de lucht
met gesmolten poedersuiker

vermommingen

ik blijf ze aan- en uittrekken
tot mijn armen ervan kraken

het paard is geen paard
maar het staat in de coulissen
en ik klop het op de manen

de manen van het paard wachten
tot ze worden bevrijd door mijn mond
het zijn cirkels die op mijn bord liggen

draaiend aan het reuzenrad tot maan en rad
aan elkaar gespaakt en ikzelf in het luchtledige
mijn chocolade billen richting zijn ronde neusgaten

heb geschoven het paard naar suiker en hooi begint
te vlooien zandkastelen losliggend zeewater
de achtergrond waartegen wij beide

galopperen
haastig rollend hitsig
schuimbekkend

de bomen nodigden uit tot wandelen
met hun knoestige stammen en wijde kruinen
het pad volgde de bomen
en ik volgde het pad

de vogels bezaten en bewoonden
de bomen zij hadden één groot vogellichaam dat
zich voortdurend vernieuwde

toen een vogel viel lag hij met gekromde rug in het zand
de zwarte kraalogen star de vleugels
half dicht geplooid
half in vliegstand

het miniscule licht doorlatende bekje
open
ontzet

ontving hij zijn laatste kus
in de lucht zingt hij in het
maanlicht

ik mag niet vergeten dat ik voeten heb
en benen zwaar als zoutzakken

ik gedoog dat ik werd geschapen
en raak me aan ik ben een en al
zeanemoon

een koude wind komt van over
de bergen het regent al dagen
en er is geen beterschap

in zicht iedereen houdt de lippen
op elkaar in izig zwijgen
en de wijzer van de teller
flirt voortdurend met het nulpunt

als ik spreek dan enkel nog
met moordenaars en dieven
die zich verschansen als
bedoeïenen in de woestijn

mijn eenzame spraak
is kuis als het water van
een oceaan maar dan van
voor hij door de wereld
als stortplaats werd gebruikt

engel leg een nieuw lichaam voor me klaar
gevoerd door een verschroeiende kogel in mijn slaap
gedragen door sneeuw

een hoed om met lood en zonlicht in het papier te
vlechten
een lange smalle jongen
en ik neem zijn hand

onthutsend zal ik openklappen
klap klap

zoals de zee de hemel neemt
en transformeert
tot zilte wolken
golven stormen

morgen

ik ben de tuinman met een alibi
en een paars skipak
ik onderhoud het terrein
waarop de ballen worden geslagen
en op het uiteinde
waar het balletje valt
ligt meestal het lijk

in een glazen tickethuis verkoop ik ijs
aan de bezoekers
tot ik een boom ben
die door de bliksem wordt getroffen
en een veld rond zich verzameld heeft

's ochtends ga ik met koude voeten de straat op
aan mijn hand de oranje plastic mand
waarmee de melk wordt binnengehaald

ik ga niet over één nacht ijs

als ik mijn benen spreid
doe ik alsof het vleugels zijn

de witte fuckende konijnen
de witte fuckende konijnen fucken
en zij fucken samen het dak plat
zonder afstandsbediening
galm galm het is ochtend!
het is ochtend in dit natte land
dit tandpasta nutella land
dit natte afgematte veld
er staan drie camping caravans met
oranje gordijnen een uit zichzelf verschenen
flard mist trekt zijdelings het oog voorbij

*

er gebeuren vreemde dingen in dit huis
waar de muren zich niet lijken te willen
rechten - niet recht willen zijn -
er slapen mannen in het bed
meestal valt de deur vanzelf dicht

*

in dit voetlicht zoek ik de witte fuckende
konijnen de leegte staat op draagbaar
een twee drie mars laten we samen

bewegen en niet onnodig wervels kraken
leg beide handen liefdevol rond dit brein
wij gaan huiswaarts
naar het witte fuckende konijn

*

het oude witte fuckende konijn heeft nooit meer gedaan
het fuckte waarna het fuckte waarna het weer verder
fuckte
precies dat - het werpt geen geile blikken naar een
zwart-wit
gestreepte zomerjurk - het oude witte fuckende konijn
fuckt
blind een nageslacht vooruit

*

de ooievaar brengt het kind en zingt
vrolijk tollende bomen door het gras
dit nieuw leven is een fuckkonijn
het fuckt en fuckt en fuckt

*

het witte fuckende konijn fuckt springvallend
terwijl oesters openbreken op het rode bed
hier zou ik kunnen zijn de tong in vurig water
steken of over het volle voetvlak van zijn zolen
laten glijden het bergen van het betere gevoel
een lichaam tot het past

*

de witte fuckende konijnen wonen
onder roestige kerktorens nabij de plaats
'geen afval dumpen' zij schuiven in en uit elkaar
vooral daar waar niemand hen vermoedt
sluiten zij hun poten om het zachte witte vel

*

als ik op een ochtend wakker word
dan naast de witte fuckende konijnen in het gras
de langgerekte velden zijn nog kaal - vaal -
is de ochtend door het raam

Els MOORS

SONGS OF A CAPSIZING HORSE

Translated by Joshua Clover and Sarah Posman

On the way home
where a cat is waiting for me it is sweltering
my lungs groan under the weight of
tiled floors and then rock blocs

the arrow passionately given passage
condition for my unwavering
ecstasy or how high summer slides
inside me gliding high

a dinner of lukewarm
sun-heated cherry tomatoes
and sardines and white stone eggs
to dab my eyes with

legs with which the saucer of milk
I straddle the words wide
and my finger deep

so I am running after something on the street: iceblock
footprints
mushrooming like gunshots from the ground
a waitress lies buried in bed she says
it's always sorry sleep or joy-cry

but she must make haste
for any moment now she could
be impaled by a large man
respect for the poor

it's in the clothes they wear nothing suits
the ferries for lampedusa are full
but for the mass of people in main
nowadays would like to sink of their own accord
leave the gold in the shop displays to rust forever

so we shut up when god wills it
impregnating the air
with molten sugar powder

disguises

on and offing on and offing
until my arms crack

the horse is no horse
but it waits in the wings
and I stroke its moon

its mane waits
until liberated by my mouth
its phases are lying on my plate

turning the Ferris wheel until moonmane and wheel
have spoke jointly and in the void
my chocolate ass drawn toward its round nostrils

pushed the horse starts angling for sugar and hay
for sandcastles fleas seafoam worked loose
background against which we both

gallop
urgent rolling boil
seething

the trees asked for walking
with their gnarled trunks and wide crowns
the path followed the trees
and I followed the path

the birds were owner occupants
of the trees they had a great bird body that
renewed itself insistently

when a bird fell he lay hunched in the sand
beadblack eyes frozen the wings
half infolded
half flightpoised

tiny translucent beak
open
agape

his last kiss given
of the air he sings in
moonlight

I must not forget that I have feet
and legs heavy as sacks of salt

I'm reconciled with being created
and I'm touched all
sea anemone

a cold wind comes from over
the mountains it has been raining for days
and there is no improvement

in sight everyone keeps their lips
pressed together in icy silence
and the thermometer's needle
can't stop flirting with zero

if I speak henceforth only
with murderers and thieves
who go to ground like
Bedouins in the desert

my lonesome speech
is chaste as the water of
an ocean but then
then before the world
used it as a dump

angel laid out a new body for me
fired by a bullet scorching through my temple
borne by snow

a hat of lead and sunlight braided into paper
a long skinny boy
and I take his hand

staggered I will burst forth
flap flap

as the sea takes to the sky
and transforms
to briny clouds
waves storming

tomorrow

I am the gardener with an alibi
and a purple jumpsuit
I maintain the premises
where the golf balls rise and fall
and the body often lies
at the far end of the arc

in a glass booth I sell ice cream
to the visitors
until I am a tree
lightning-struck

I gather a field around me

mornings an orange plastic basket in my hand
I go barefoot into the street
to bring in the milk

I do not walk on thin ice

when I spread my legs
I pretend they are wings

the white fucking bunnies

the white fucking bunnies fuck
and they fuck the roof flat
without remote control
chime chime it's morning!
morning in this wet land
this toothpaste nutella land
this wet wasted field
there are three airstreams with
orange curtains a patch of fog appearing
on its own slips sideways out of view

*

strange things happen in this house
where the walls seem not to want
to right themselves — to not want to be right —
there are men asleep in the bed
usually the door closes on its own

*

in this footlight I seek the white fucking
bunnies emptiness is stretched on a gurney

one two three march let's move
together and crack no vertebrae needlessly
both hands lovingly clutching this brain
we are homeward bound
to the white fucking bunny

*

the old white fucking bunny is never done
it fucked after which it fucked whereupon it further
fucked
precisely that — it casts no horny eye on a black and
white
striped summer dress — the old white fucking bunny
fucks
blindly into posterity

*

the stork brings the baby and sings
merrily spinning through the tree grass
this new life is a fuckbunny
it fucks and fucks and fucks

*

the white fucking bunny fucks jumpfalling
while cracking oysters on the red bed
I could be here putting the tongue in fiery water
or letting it slide over the broad plane of
his soles mounting the better feeling

a body until it fits

*

the white fucking bunnies live
under rusty steeples near the 'no
dumping' site they slide in and out of each other
especially there unsuspected
clutching at each other's soft white skin

*

if I rise one morning
then next to the white fucking bunnies in the grass
the attenuated fields are voided — faded —
is the morning through the window

ON THE AUTHOR

Els Moors (Poperinge, 1976) is a Flemish poet and novelist. Her debut *Er hangt een hoge lucht boven ons* (There is a tall sky above us; 2006) was nominated for the C. Buddingh prize and was awarded the prestigious Herman de Coninck prize for best poetry debut. Her second collection of poetry, *Liederen van een kapseizend paard* (Songs of a capsizing horse), was published in 2013 and won the J.C. Bloem prize. In 2008 Els Moors made her debut as a prose writer with *Het verlangen naar een eiland* (Longing For An Island), a novel about love, sex and the yearning for the Other. In 2010 she published *Vliegtijd*, a collection of short stories.

Reading the poems of Els Moors for the first time, the reader is struck by the apparently airy tone. On a closer reading, however, the slightly absurd universe that she creates in her poems contains quite a few threatening elements. The world that Els Moors observes and analyzes is far from innocent. The commitment that Moors expresses in a less concrete manner in her debut collection is made explicit in *Liederen van een kapseizend paard*, in a cycle of socially critical poems dealing, amid other things, with the refugee crisis in Europe.

Another important theme in the poetry of Els Moors is physicality. In her poems, there is quite a lot of copulating, alone or in pairs. No plain vanilla sex for Moors though, but stiff pricks and fucking rabbits. The physicality in her poetry does not lead to harmony and intimacy, but rather reflects a vain striving for a better knowledge of the world and the other. The jury for the J.C. Bloem Prize described it as follows: With shimmering, sweltering and abrasive language, Els Moors is trying to get a handle on love, physicality and the complexity of what is nearest. [...] With these poems, Moors shows herself a master of the methodology of seduction and rejection.

O PJESNIKINJI

Els Moors (Poperinge, 1976) flamanska je pjesnikinja i spisateljica. Njezin pjesnički prvijenac *Er hangt een hoge lucht boven ons* (Visoko nebo je nad nama; 2006) nominiran je za nagradu C. Buddingh, te nagrađen prestižnom Herman de Coninck nagradom za najbolju debitantsku knjigu. Druga pjesnička zbirka *Liederen van een kapseizend paard* (Pjesme prevrnutog konja) pojavila se 2013. godine i ovjenčana je nagradom J. C. Bloem. Kao prozna autorica Els Moors debitirala je 2008., romanom *Het verlangen naar een eilandn* (Čežnja za otokom), pričom o ljubavi, seksu i čežnji za Drugim. Dvije godine kasnije pojavila se zbirka od četiri priče, pod naslovom *Vliegtijd*. Na prvo čitanje autoričine pjesme osvajaju lakim, prozračnim tonom. Pomnije čitanje, međutim, otkriva prijeteece elemente kao važnu komponentu pomalo apsurdnog svijeta skiciranog Moorsinim stihovima. Taj je svijet daleko od svake nevinosti. Spomenuta tendencija, nešto blaže prisutna u debitantskoj zbirci, eksplicitnije je realizirana u *Pjesmama prevrnutog konja*, u ciklusu društveno kritičnih pjesama koje se, između ostalog, bave izbjegličkom i migrantskom krizom.

Karnalnost je druga dominantna tema u autoričnim pjesmama: erotika predstavlja gusto mjesto njezinog pjesničkog univerzuma. Češće su, međutim, u pitanju čvrsti penisi i zečevi koji se ševe nego sitne, svakodnevne nježnosti. Fizičko u ovim stihovima ne vodi intimnosti i harmoniji, već odražava uzaludnu težnju za boljim upoznavanjem svijeta i drugoga. Žiri nagrade J. C. Bloem zapisao je: svjetlucavim, viskoznim, abrazivnim jezikom Els Moors pokušava dohvatiti ljubav, tjelesnost, kompleksnost onoga najbližeg. [...] Autorica se pokazuje majstoricom metodologije zavođenja i odbijanja.

skud **igk** STUDENTSKO KULTURNO
UMJETNIČKO DRUŠTVO
IVAN GORAN KOVAČIĆ

Zagreb, Opatovina 11
e-mail: info@igk.hr
www.igk.hr

